

Tid havde maattet leve, som vedligeholdte Uviljen mod Per. At han nu var vendt hjem fra sin Københavnsrejse uden mindste Resultat, gjorde ikke Stemningen mod ham blidere.

Efter et Par smaa ildevarslende Sammenstød ved Aftensbordet kom det inde i Dagligstuen til et lidenskabeligt Optrin.

Den oprevne Sindstilstand, hvori Per den sidste Tid havde befundet sig, gjorde ham ømtaalig og mistænksom. Da nu Svigerfaderen ret hensynsløst forekastede ham hans Ligeegyldighed for at skaffe sig og sin Familje en mere betryggende Tilværelse, blev han vred og sagde, at han i den Sag ikke ønskede fremmed Indblanding. Svigerfaderen irettesatte ham for denne Udtalelse og navnlig for hans Tone; men da foer han ganske ubehersket op, slog i Bordet for Svigerfaderen og sagde, at han ikke længer vilde finde sig i hans Formynderskab.

Saadanne Ord var aldrig før hørt i Bøstrup Præstegaard. I henved et Minut var der gravstille i Stuen. Saa rejste Præsten sig i hele sin stumpede Majestæt, skød sin Stol tilbage og sagde:

„Jeg skal alvorligt anmode dig om fremtidigt at forskaane os for den Slags Scener.“

Hvorpaa han skred ud af Stuen og ind til sig selv sammen med sin Kone, der fulgte ham med forfærdet Mine.

Per fik sin Vogn forspændt, og kort efter kørte han og Inger ud af Gaarden uden at have taget Afsked. Som i en Taage havde han et kort Nu set Ingers dødblege Ansigt ovre paa den anden Side af Bordet derinde i Dagligstuen, og dette Syn havde faaet ham til at besinde sig. Siden havde han ikke turdet se paa hende, og der blev under hele Hjemkørselen heller ikke talt. Men han kunde mærke, hvordan hun trods sin svære Indpakning sad i Kuldegysninger, saa hele Vognsædet rystede derved.

Da de naaede hjem, blev hun roligere. Ikke alene tillod hun, at han hjalp hende af Kørekaaben, hun bad ham endog selv om at hænge den op paa Knagen for hende. Saa gik hun ind i Barnekammeret for at høre til Børnene og gjorde derpaa sin sædvanlige Aftenrunde i Huset.

Per søgte ind i sit eget Værelse og tændte Lampen. Da han skulde sætte Glasset paa, mærkede han, at ogsaa han rystede. Saa anbragte han sig i sin Skrivebordsstol med en Avis og ventede i angstfuld Spænding paa, hvad der vilde følge.